

Ένας χρήσιμος οδηγός για την Ποιμαντική της Υγείας (Αλέξανδρος Σταυρόπουλος, Ομότιμος Καθηγητής Θεολογίας ΕΚΠΑ)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=181777>]

Αν εμείς δεν «έχουμε εξουσία επάνω στα ακάθαρτα πνεύματα να τα βγάζουμε και να θεραπεύουμε κάθε ασθένεια και κάθε αδυναμία» όπως είχαν οι απόστολοι (Ματθαίου ι´1) και δεν μας διακρίνουν χαρίσματα ιαμάτων θα μπορούσαμε να ωφεληθούμε πολλά από τη στάση του Χριστού προς τους αρρώστους:

- Η σχέση ήταν πάντα προσωπική.
- Ανταποκρινόταν σε αίτημα δικό τους ή των οικογενειών τους. Ήθελε η πρωτοβουλία να έλθει από τους ίδιους ή τους οικείους τους ή φίλους.
- Συμπάθεια και ευσπλαχνία διέκρινε τη συμπεριφορά του.
- Ποτέ δεν έμενε στην επιφάνεια των πραγμάτων, πήγαινε σε βάθος.
- Οι απαντήσεις του δεν ήταν στερεοτυπικές, αλλά εξατομικευμένες.
- Τηρούσε τις νόμιμες προϋποθέσεις και παρέπεμπε εκεί που χρειαζόταν στους αρμόδιους παράγοντες για να επιβεβαιώσουν τη θεραπεία.

Οδηγός σχέσεων και ορόσημα ενός διαλόγου

Όλ' αυτά μπορούν ν' αποτελέσουν έναν χρήσιμο οδηγό για όλους εμάς που θέλουμε ν' ασχοληθούμε με τη θεραπεία των ασθενών, όπου η θεραπεία δεν ταυτίζεται πάντα με την ίαση αλλά τη γενικότερη εξυπηρέτηση και διακονία των πασχόντων. Έτσι θεραπεία δεν σημαίνει πάντα και ίαση πάση θυσία. Εάν δεν μπορούμε να είμαστε θεραπευτές, μπορούμε να είμαστε οδηγοί που μπορούμε να δείξουμε την οδό της θεραπείας, την οδό της ζωής, τον Χριστό.

Αλλά για να μπορέσουμε να υποδείξουμε κάτι τέτοιο πρέπει πρώτα να αποκαταστήσουμε μια σχέση ειλικρινή μαζί του. Φοβούμαι, όμως, ότι πολλές φορές η σχέση ποιμένα-ασθενούς είναι μια ανεκμετάλλευτη σχέση.

Η ειλικρινής σχέση μαζί του, με τον ασθενή και το πραγματικό ενδιαφέρον μας γι' αυτόν, θα καταστήσει δυνατό ένα διάλογο που θα μπορέσει να στραφεί γύρω από ορόσημα που καθορίζουν την ανθρώπινη ύπαρξη και τέτοια ορόσημα μπορεί να αποτελούν η επαφή και η κοινωνία μας με τον Χριστό που είναι η ζωή και η υγεία ή η απομάκρυνσή μας από Αυτόν και το θέλημά Του που χαρακτηρίζεται ως αμαρτία. Συνέπεια αυτής της απομακρύνσεώς μας από το Δρόμο της Ζωής είναι ότι ξεχνάμε τη μεγάλη Αλήθεια ότι ο Κύριος ήλθε στον κόσμο «ίνα ζωήν έχωμεν και περισσόν

έχωμεν», για να έχουμε ζωή και να την έχουμε άφθονη (Ιωάννου ι' 10). Κάθε οργανισμός, όμως, που δεν κοινωνεί με τις δυνάμεις της ζωής φθίνει, εξασθενεί, ασθενεί, πέφτει κάτω αποκατωμένος. Κι αν δεν του εμφυσήσουν τότε πνοή ζωής για να δυναμώσει και να εγερθεί, καταθλίβεται και πεθαίνει. Στο σημείο ακριβώς αυτό, αν δεν προλάβει ο αδύναμος εξασθενημένος άνθρωπος να φωνάξει και να επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου, θλίβεται, ταλαιπωρείται, οδυνάται.

Είναι αλήθεια, ότι σήμερα ο άνθρωπος, όπως και πάντοτε, έχει χίλιες δυο αφορμές και ευκαιρίες για να συνειδητοποιεί την επώδυνη αυτή κατάσταση που ζει. Περιφέρεται από πόνο σε θλίψη και από άλγος σε οδύνη. «Αν είναι, όμως, ανθρώπινος ο πόνος, οι άνθρωποι δεν έγιναν μόνο για να πονούνε», όπως λέει και ο ποιητής (Γ. Σεφέρης). Γι' αυτό, ο σημερινός άνθρωπος, που συνειδητοποιεί την αρρώστια του και την ασθένειά του με ποικίλους τρόπους και σε όλο το φάσμα του ψυχοσωματικού του είναι, μπορεί και ν' αντιδράσει με διαφορετικούς, επίσης, τρόπους. Είτε α) να βυθισθεί στην έσχατη απελπισία γιατί δεν περισσεύει πια γι' αυτόν υπομονή, είτε β) να ξεσηκωθεί και να εξεγερθεί ενάντια στις απρόσωπες ή προσωπικές δυνάμεις που τον καθηλώνουν ακινητοποιημένο, είτε γ) να απευθυνθεί στον Μόνο που μπορεί με τρόπο καθολικό και ολοκληρωμένο να τον εγείρει και να τον αποκαταστήσει.

Το τελευταίο τούτο, βέβαια, χρειάζεται τόλμη. Πρώτα-πρώτα για να παραδεχθεί ότι είναι άρρωστος, ασθενής και αδύναμος κι όχι μόνο «συμπτωματικά», επειδή παρουσιάζει αυτό ή εκείνο το σύμπτωμα, αλλά είναι ασθενής και αδύναμος, γιατί διέκοψε την επαφή του με το σθένος, τη δύναμη και την πηγή της ζωής. Από εκεί ξεκινούν όλα, εκεί βρίσκεται η αιτία, εκεί βρίσκεται η ρίζα του κακού. Στο μέτρο που αποκαθίσταται η κοινωνία και η επικοινωνία του με το Χριστό, θέτει τις βάσεις για μια ενδυνάμωσή του και επανένταξή του στο πλαίσιο εκείνο, όπου μπορούν να επαναλειτουργήσουν απρόσκοπτα οι δυνάμεις του και οι λειτουργίες του, μέσα δηλαδή στην Εκκλησία που είναι το σώμα του Χριστού και εμείς είμαστε μέλη αυτού του σώματος (Α' Κορινθίους ιβ' 27).

[Συνεχίζεται]